

Som en indsigelse mod Børge K. Mannovs fremstilling udtaler Erling Tiedemann:

Under overskriften "Fyringen af Katolsk Orienterings redaktør i 1997" har Børge K. Mannov skrevet en fremstilling af pater Willem Wuyts tilbagetræden som redaktør af Katolsk Orientering. Foreningen VEOK har som led i sit arbejde lagt fremstillingen på sin hjemmeside.

Selv om jeg 15 gange er omtalt med navn, har fremstillingen ikke forudgående været forelagt for mig.

Fremstillingen er vidtgående tendentiøs, startende med at karakterisere Willem Wuyts' imødekommeelse af biskoppens opfordring til at nedlægge sit mandat som en "fyring".

Fremstillingen er endvidere præget af mangel på præcision. Det hedder eksempelvis, at den analyse af bladets redaktionelle linie, som jeg på biskoppens opfordring foretog, omfattede syv årgange. Realiteten er, at den omfattede fire årgange og 12 numre af den næste. - Et forbehold, som jeg tog, bliver fremstillet som et forbehold, biskoppen tog. - Det hedder, at biskoppen forelagde redegørelsen for Willem Wuyts, mens realiteten er, at jeg gjorde det.

Fremstillingen er i visse passager yderligere baseret mere på spekulation end på reel viden om det faktiske forløb.

Biskoppen var af Willem Wuyts blevet stillet over for et krav om - nummer for nummer og artikel for artikel - at konkretisere sin kritik af bladets redaktionelle linie. I sin tidnød bad han mig om at være sig behjælpelig. Det gav jeg tilsagn om på tre betingelser, som biskoppen med den største selvfølgelighed gav håndslag på: 1) Jeg ville lægge navn til, så der ikke blev tale om et anonymt kælderpapir. 2) Willem Wuyts skulle forud for et kommende møde have lejlighed til at korrigere faktuelle fejl. 3) Der skulle arbejdes på en sådan måde, at rapporten virkelig var en konkretisering af biskoppens egen kritik. Det var jo ham, der ved det aftalte møde skulle forelægge rapporten og drøfte den med Willem Wuyts som svar på sidstnævntes krav om dokumentation. Derfor det rimeligt indlysende, at biskoppen måtte stå bag rapportens indhold på samme måde, som hvis han selv havde haft tid til at udarbejde den.

Det aftalte møde blev aldrig til noget, idet Willem Wuyts afslog at føre yderligere drøftelser med biskoppen.

Uden forståelse for denne virkelighed - og uden at foretage en seriøs research - spekulerer Børge Mannov sig frem til, at min rapport skulle hemmeligholdes, "hvis den ikke bekræftede kritikken, idet biskoppen åbenbart ville forbeholde sig at kunne fyre Wuyts, uanset om der kunne findes belæg for anklagerne eller ej."

Det er som nævnt ren spekulation fra Børge Mannovs side og helt uden sammenhæng med den fælles forståelse, som biskoppen og jeg havde.

Børge Mannovs fremstilling omtaler den rapport, jeg skrev til biskoppen, som noget, kun få har haft lejlighed til at læse. Jeg ved ikke, hvor mange der har læst den, men det er næppe helt få. En anonym afsender rundsendte en kopi af Willem Wuyts eksemplar til en præster og søsterhuse, og i januar 1998 fik jeg oplyst, at enhver, der bad bispekontoret om at få lejlighed til at læse redegørelsen, fik en kopi udleveret. Selv har jeg tilsvarende givet en kopi af redegørelsen til alle, der har bedt mig om det.

Jeg må derfor også gå ud fra, at Børge Mannov har min rapport og har læst den. I modsat fald er det da helt uansvarligt, at han skriver en fremstilling af sagen uden at sikre sig et eksemplar, som han kunne have fået bare ved at bede om det. Og hvis han har læst rapporten og har et eksemplar af den, hvorfor er den så ikke med blandt fremstillingens bilag? Måtte det f.eks. ikke komme frem, at også biskop Hans Martensen havde været nødt til at tilrettevise Willem Wuyts?

Jeg vil ikke for mit vedkommende gøre mig skyld i spekulationer over andres motiver, men blot gøre denne del af sagen færdig ved at vedhæfte en elektronisk kopi af rapporten i forventning om, at den vil blive anbragt på VEOK's hjemmeside i tilslutning til Børge Mannovs fremstilling og denne indsigelse.

Jeg kan i den forbindelse dog ikke tilbageholde et hjertesuk. Dengang det hele stod på, blev jeg kritiseret for at have sagt ja til at hjælpe biskoppen med at gennemgå de 92 numre af bladet, som analysen bygger på, men ikke én eneste - heller ikke Willem Wuyts - forholdt sig til indholdet af rapporten. Børge Mannov skriver nu, at jeg ikke ses at have kommenteret den kritik, der fra flere sider blev rettet mod mig for min "rolle i fyringen af pastor Wuyts". Forklaringen meget enkel: Der var ingen kritik, jeg kunne forholde mig til, for der var ingen, der kritiserede rapportens indhold på ét eneste punkt. Der var til gengæld mennesker, som - selv om de for så vidt bakkede Willem Wuyts op og var kede af, at han holdt op som redaktør - var redelige nok til at erkende, at rapporten i sig selv var et solidt og afbalanceret stykke arbejde.

Desværre kom rapporten aldrig til at danne grundlag for det møde, hvor biskoppen skulle fremlægge den krævede konkretisering af sin kritik af den redaktionelle linie, idet Willem Wuyts meddelte biskoppen, at han ikke ville være til rådighed for flere samtaler.

Jeg vil tro, at selv de mest kritiske indser, at man ikke kan være redaktør af et bispedømmeblad som Katolsk Orientering, der i henhold til sine retningslinier har biskoppen som udgiver, hvis man afviser at stå til rådighed for en samtale med ham. Uanset, hvad man i øvrigt mente om sagen, deltes denne forståelse derfor også af det helt overvejende antal medlemmer af pastoralrådet. Som repræsentant for Pastoral-Centret deltog jeg selv i det pågældende pastoralrådsmøde, og jeg finder det både uheldigt og påfaldende, at Børge Mannov, der - uden at have været til stede - i øvrigt påberåber sig megen viden om, hvad der foregik, ikke omtaler denne fælles erkendelse.

I den fastlåste situation, hvor det ikke lykkedes for hverken biskoppen eller andre at formå Willem Wuyts til at ændre holdning og mødes med biskoppen, havde denne derfor ingen anden mulighed end at bede redaktøren om at nedlægge sit mandat.

Den manglende dokumentation og præcision i Børge Mannovs fremstilling gælder i den forbindelse også omtalen af det brev af 18. november 1997, hvormed Willem Wuyts imødekom biskoppens opfordring.

"Dette nægtede Wuyts," skriver Børge Mannov om brevet, som karakteristisk nok heller ikke indgår i bilagene til hans fremstilling, så læserne kunne konstatere dennes rigtighed. Realiteten er, at Willem Wuyts skrev følgende: "*Herved imødekommes* - i øvrigt uden på nogen måde at godtage biskoppens argumenter for den - biskoppens opfordring i brev af 13. november 1997 til at nedlægge mit mandat som ansvarshavende redaktør for 'katolsk orientering', et mandat biskop Martensen betroede mig på pastoralrådets opfordring i 1974."

At Børge Mannov får et "hermed imødekommes" til at blive til, at "dette nægtede Wuyts", er imidlertid næppe udtryk for manglende præcision og sjusk i fremstillingen. Sammen med alt det andet er det vanskeligt at se dette sidste som andet end et led i den kampagne og personhætz mod biskop Czeslaw, som Børge Mannov synes at have viet sig til, og som han nu yderligere bidrager til ved at

grave en seks år gammel sag frem og give den en tendentiøs og på afgørende punkter misvisende fremstilling.

At foreningen VEOK gennem kritikløs offentliggørelse på nettet af Børge Mannovs fremstilling accepterer dette og dermed gør denne kampagne og hetz til sin, kan kun undre.

4. august 2003

Erling Tiedemann

Vedhæftet bilag:

Redegørelse fra 1997 vedrørende den redaktionelle linie i "katolsk orientering"